

РЕШЕНИЕ

№ 33946

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6882** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84, ал.3 ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. А. У. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на С. срещу РЕШЕНИЕ №18365 ОТ 27.11.2023г. на Председателя на ДАБ, в частта, с която е отхвърлена молбата за предоставяне хуманитарна закрила.

С решение №7209 от 26.06.2025г. по адм.дело №5165/2024г. на ВАС III о, е отменено решение №1587 от 11.03.2024г. по адм.дело №1951 /2023г. на АССГ в частта на жалбата срещу решението на ответника, с което е отхвърлена молбата за хуманитарен статут. В тази част е указано на състава да изиска и приложи по делото справка рег.№202001-001-03/Т-6-4397 от 29.08.2023г. на ДАНС. В останалата част решението на АССГ, с което е отхвърлена жалбата срещу решението с отказ да се предостави бежански статут – същото е оставено в сила. Следователно решение №18365 от 27.11.2023г. на Председателя на ДАБ, в частта, с която е отхвърлена молбата за предоставяне хуманитарна закрила – е предмет на делото.

В тази част следва да се има предвид изложените първоначално с жалбата съображения. В същата се твърди, че решението е незаконосъобразно като постановено, поради допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с приложимия материален закон. Подчертава се, че принципът „забрана за връщане“ (non-refoulement) е главното основание на закрилата на бежанците. Подчертава се, че член 18 от Хартата за основните права на ЕС гарантира правото на убежище, което включва зачитане на принципа „забрана за връщане“. В член 19 от Хартата се посочва, че никой не може да бъде принудително отведен, експулсиран или екстрадиран към държава, в която може да бъде осъден на смърт, да бъде подложен на изтезание или на друго нечовешко или унижително отнасяне или наказание. В мотивите към Хартата е

прокламирано, че член 19, алинея 2 инкорпорира съответната наложила се съдебна практика на ЕСПЧ относно приложението на член 3 от ЕКПЧ. Също така по силата на чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧ, се налага абсолютна забрана на всяко връщане на лице, което е изправено пред действителен риск от отнасяне, противоречащо на тези разпоредби. Тази защита е различна от защитата от преследване поради една от причините, посочени в Женевската конвенция от 1951г.. Сочи се, че се урежда и субсидиарна (допълнителна) закрила за лицата, които не могат да бъдат определени като бежанци, но които, ако бъдат върнати в своята държава на произход или в държавата на предишното си обичайно местопребиваване, ще бъдат изложени на сериозен риск от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция (член 15, буква „а“) 5 изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание (член 15, буква „б“) или тежки и лични заплахи срещу живота или личността като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на международен или вътрешен въоръжен конфликт (член 15, буква „в“). Подчертава се, че административният орган при постановяване на решението си не се е съобразил с наличието на решение от 17 февруари 2009 на Съда на Европейския Съюз (голям състав) година по дело C-465/07 (M. E. and Noor E. срещу Staatssecretaris van J.), по тълкуването и прилагането на член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д) от същата директива. Прави се констатацията, че съществуват тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя, тъй като в страната има вътрешен конфликт и безогледно насилие. С оглед това се подчертава, че от ответника е направен неверния извод, че ако лицето бъде върнато в С., няма да бъде изложен живота му на опасност. Относно предоставеното становище на ДАНС по чл.58, ал.10 от ЗУБ- е визирано, че следва да се има предвид, че ако то е задължително за органа – то лицето има право на оспорването му в настоящето производство съгласно решение от 22 септември 2022г. по дело C-159/21г.. В писмените бележки на процесуалния представител на оспорващия- адв.Ж. – се поддържа становището, че трябва да има съдебен контрол върху становището на ДАНС. Не се оборват тези констатации, макар становището на ДАНС по настоящето дело при повторното разглеждане на жалбата вече да е приобщено към доказателствата.

Жалбата се поддържа в съдебно заседание от адв. Ж..

Ответникът чрез юрк.Х. оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪСОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

По отношение допустимостта на жалбата и компетентността на ответника – тези въпроси са преклудирани, тъй като има влязло в сила решение на ВАС за съответната част на потвърденото решение за отказ да се предостави бежански статут.

По процедурата ще се маркира следното накратко:

Производството пред ответника е образувано по молба за предоставяне на статут вх. № ОК-13-668/29.06.2023г. от М. А. У., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., народност - арабин, семейно положение - женен, религиозна принадлежност: мюсюлманин-сунит, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т.3 от ЗУБ.

В проведеното интервю чужденецът посочва, че е напуснал С. нелегално на 03.05.2023г. за Турция като 10 дни след това влязъл в РБ нелегално. Мотивира молбата си за закрила с общата обстановка на несигурност в С. и с нежеланието му да отслужи редовната си военна служба.

Посочва, че ако човек се разхожда по улиците на И., може да бъде убит и също така да види и много трупове. Твърди, че не е съден или осъждан, не бил арестуван и не бил член на политическа партия или организация. Семейството му е в бежански лагер.

На база на изложеното – в решението в обжалваната му част –ответникът е приел, че за чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 -2 от ЗУБ. Прието е, че въз основа на заявеното от молителя не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън С. по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Посочено е, че съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства.

Направен е извода, че бежанската история на сирийския гражданин не е подкрепена от доказателства в този смисъл. Не съществуват никакви достоверни доказателства, че той е бил принуден да напусне държавата си по произход поради това, че там е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, поради което не съществуват законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал. т.1-2 от ЗУБ.

Ответникът е маркирал, не са налице предпоставките за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на Съда в Л. по дело № С-465/07 вр. с чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Съгласно чл. 4, ал. 4 от ЗУБ обаче, от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, търсец или получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

Посочено е, че М. А. У., не може да се ползва и от правата по чл.4, ал.3 от ЗУБ, тъй като представлява реална заплаха за националната сигурност на Република България. Преценката дали търсецът закрила представлява заплаха за националната сигурност е изцяло в правомощията и компетентността на ДАНС и тяхното становище е задължително и обвързващо ДАБ-МС в производството по предоставяне на международна акрила. Чл. 12, ал.1, т. б и чл.12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ по отношение на основанията да се откаже статут на бежанец и хуманитарен статут, предвиждат, че е достатъчно да има сериозни основания да се предполага, че лицето представлява заплаха за националната сигурност.

С оглед изложеното е постановен отказ за предоставяне на хуманитарен статут.

Пред съда при новото разглеждане на делото от юрк.Х. са представени 2 бр. справки – от 30.09.2025г. за актуалната обществено икономическа обстановка в С.. Видно от същата Министерство на правосъдието е отменило забрани на милиони граждани за пътуване. За първи път от 14 години С. изнася суров петрол. Разгледана е ситуацията със завръщането на милиони разселени лица. Направен е обстоен анализ на данни на ВКБООН за броя на сирийците

завръщащи се в С.. Начините за подпомагането им. Отношенията с Турция вкл. в областта на здравеопазването за сътрудничество. Представена е справка от 21.07.2025г. касаеща положение на С. на МН сцена. Описани са изявления на Т. за отмяна на санкциите и последвали действия на американското правителство за това. Изявления на турския президент и турски военен министър за това, че нямат намерение да изтеглят военните сили от сирийски територии. Описани са и отделни нападения, които продължават вкл. с цивилни жертви. Напр. на 22.06.25г. терористично нападение срещу църквата Св.И. в Д.. Напрежение в А. и т.н.

СЪДЪТ ОТ ПРАВНА СТРАНА НАМИРА СЛЕДНОТО:

Ответникът е компетентен да постанови оспорения акт, в чието производство не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. Правилно ответникът е съобразил становището на ДАНС. Същото е задължително за него. Съгласно решение на СЕС от 22 септември 2022г. по дело С-159/21г. становището на ДАНС подлежи на съдебна преценка, която се осъществява по настоящето дело с оглед правото лицето не само да знае, но и да може до известна степен да разколебае изложените констатации -мотиви за отказа. Съдът по съществото споделя изложеното от ДАНС, тъй като за опровергаването му не се правят никакви изявления. При второ разглеждане на делото –това становище е част от доказателствата по делото, адв.Ж. се е запознал със същото. Няма индиция за несъстоятелност на посочените констатации. Същите се свеждат до това, че при проведената беседа м.05.2023г. лицето категорично е заявило подкрепата си към управляващата тогава И. терористична организация. Освен това органите са установили и опит за прикриване на факти от бежанската история свързана с местопребиваването на него и семейството му. Тези две обстоятелства са мотивирали ДАНС да направи извода, че лицето е опасно за националната сигурност. Този извод се споделя, тъй като не е произволен и е обоснован.

Следователно –съдът споделя изводите на ответника, че М. А. У., не може да се ползва и от правата по чл.4, ал.3 от ЗУБ, тъй като представлява реална заплаха за националната сигурност на Република България. Налице са основанията по чл. 12, ал.1, т. б и чл.12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ да се откаже статут на бежанец и хуманитарен статут, които норми предвиждат, че е достатъчно да има сериозни основания да се предполага, че лицето представлява заплаха за националната сигурност.

От друга страна –на база на представените по преписката справки, както и тези в съдебно заседание – не може да се направи извода, че при връщане на лицето в С. – само това би го поставило в ситуация на опасност за неговия живот и сигурност.

Правилно е отразено, че за чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 -2 от ЗУБ. Въз основа на заявеното от молителя не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън С. по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Лицето без причина на конкретно събитие е взело решение да напусне страната си в търсене на по-добри условия на живот за семейството му, което е останало на територията на С..

Видно от справките – ситуацията след промените е коренно различна. Прави се опит за съблюдаване на правата на лицата, за подобряване на икономическата обстановка, поради което и много лица се завръщат в С.. Опасенията на оспорващия, че както ходи по улиците, може да бъде убит и има много трупове ежедневно- на база на последвалите промени -вече са несъстоятелни.

Следователно – жалбата и в посочената част на решението неоснователна и трябва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалба на М. А. У. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на С. срещу РЕШЕНИЕ №18365 ОТ 27.11.2023г. на Председателя на ДАБ, в частта, с която е отхвърлена молбата му за предоставяне хуманитарна закрила.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия:

Съдия: